

Dénes György

Csorbul a szó, az emlék

Szeretteim: az alázat
rőzséjével a vállon
nem nyit tengert a virradat
s virágot citruságon,

ti elmentetek mind — mihaszna,
nagy lila nyelvvel, szótlan,
de mi lesz velem, bocskoros
városi bujdosóval?

Szemetek az utcakövön,
Krisztus-árnyatok gőgös ház falán.
Nincs jussom semmi, semmi több
csak a megalkuvó magány.

Holt kövön vásott a kapa,
csorbul a szó, az emlék;
az élet tovább folydogál,
mert mások újra kezdték.

Jéghegynyi létben

Korall-szakálla serked a világnak,
benne lankadtan piheg a tavasz:
tompán derengő rózsaszínű ágak
írják az égre: bűnben a vigasz.

„tővit töröm, s a gallya jut.”

Ki él s eleven, joggal szétfeszíti
abroncsait a fukar prés-időnek,
paráznaságban él, de nem tud hinni,
az új Jerikó falai ledőlnek.

Vak szájából a szavak szerte hullnak,
nagy hópelyhek a sötét Arktiszon,
fellángolnak az egek s elborulnak,
jéghegynyi létben lüktet az iszony.

Metamorfózis

Látod, mint árad szét a test
a föld nyálkás csövein át,
feltolul a füvek hegyébe
áttetszőn, mint a délibáb.
Szípkázik a szélfúvásban,
amíg a fény el nem nyeli,
könnyű ezüst golyócskaként

koráll-szín felhő pergeti,
aztán meg jégkristállyá fagyva
erdők pihés ölébe hull,
átüt a fák gyökér-közén,
nyirkos kövek alá szorul,
s ha a bokrokon tavasz zöldell,
újra elvegyül a földdel.

Széthulló barátság

Amíg szegények voltunk tetteben, vágyban,
védtük egymást a fülledt hallgatásban,
s midőn dadogva szállt a szó, a bamba,
nem szabdaltuk lelkünket hírre, rangra,
életünk, testvérek, egymásba fogózva,
közös alomba bújva, takarózva,
egymást tapintva, szándékot se rejtve,
mint őskeresztyének, csak énekelve.

Később, mikor az ég borongva tisztult,
már éreztük, hogy ki-ki belepusztul
az egymást tartó, ölelő világba,
az üdvözítő kényszermátkaságba.
És gyúlt epénkben dühök barna mérge,
hogy egymásban a rosszat feldicsérje,
testvérpoklunkat vesse széjjel végül,
tőprengjen ki-ki saját életéről.